

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

melser, som tidligere stod i forskellige bekendtgørelser eller forskrifter.

Men med hensyn til alle disse enkelte bestemmelser — jeg skal nok lade være at gå i detaljer —, vil jeg blot sige, at hvis man skal have en betydelig udvidelse af det område, loven omfatter, og hvis man skal have bestemmelser af den art, som står i kapitlet om sundheds- og velfærdsforanstaltninger, må det forudsætte en meget stor smidighed i anvendelsen af reglerne; det gælder f. eks. med hensyn til garderobes. Når man udvider lovens område som foreslået, kan det ikke nytte at have altfor stive regler på disse punkter. Smidighed må der til.

Op en anden ting. Den ærede konservative ordfører ironiserede også over alle de dispensationer, der ville blive brug for, hvis vi fik en lov af denne art, og det kan der i og for sig også godt være grund til at pege på. Når man gennemgår de enkelte paragraffer, skal man være ganske overordentlig opmærksom på, hvorledes de kan praktiseres, og på, at man ikke får et altfor stort administrationsapparat. Men der er dog eet stort fremskridt i dette forslag i forhold til den gældende lov. Efter forslaget skulle det være muligt at simplificere dispensationerne, således at man ikke hver gang, f. eks. når der er tale om disse loftshøjdebestemmelser, som blev nævnt, skal sætte arbejdsråd, ministerium og hele molevitten i bevægelse, men kan nøjes med at ulejlige direktoratet for arbejds- og fabriktilsynet. Jeg er fuldstændig enig i, at det er et punkt, som man ganske nøje må overveje.

Men så kommer jeg til det afsnit i loven, som vedrører arbejdstidsbestemmelserne, og her vil jeg først tale om de bestemmelser, der vedrører de voksne arbejdere. Jeg er ikke så ganske sikker på, at det er naturligt at foretage en sådan udvidelse af bestemmelserne som foreslået. Det har været den almindelige opfattelse i den danske rigsdag, at arbejdstidsbestemmelser for voksne arbejdere i alt væsentligt måtte overlades til organisationerne, og med den magt, organisationerne har i øjeblikket, kan jeg ikke se andet, end at de også i det hele og store måtte kunne varetage disse interesser. Jeg tager derfor et stærkt forbehold overfor de bestemmelser, der indeholdes i dette afsnit, specielt overfor dette, at natarbejde i almindelighed skal være forbudt for voksne mennesker, og at der nødvendigvis skal være 11 timers hvile, fra man holder op den ene dag, til man begynder den næste. Jeg er frygtelig bange for, at selvom man i loven indsetter

en hel del undtagelser, vil der blive et ganske umådeligt administrationsarbejde med dispensationer.

Men hensyn til barselhvilebestemmelsen kan der siges både for og imod. Man har i fabrikløven nu den bestemmelse, at det er forbudt kvinder at arbejde 4 uger efter nedkomsten, medmindre de har en lægeattest, der siger, at de uden skade for sig selv eller barnet kan gå i arbejde. Men at udvide denne bestemmelse til et meget større område, til at gælde så at sige alt arbejde, det er der noget irrationelt i. Altså, lige meget hvad art arbejde en kvinde har, måske kun 2 timer om dagen, skal det være hende forbudt at gå i arbejde indtil 4 uger efter nedkomsten, medmindre hun har lægeattest. Dette forekommer mig at tale imod gennemførelsen af disse bestemmelser. Men det, der taler for, er efter min mening, at man gennem dem kan sikre kvinden nogle dagpenge i henhold til forsørgsloven og i henhold til forsikringsloven. Det er irrationelt, at man skal gennemføre en sådan forbudsbestemmelse for at kunne sikre hende det andet, men det har jo været vanskeligt at få en tilstrækkelig hjælp til fødende kvinder gennemført. Der er en ting, som også gør, at en sådan bestemmelse nødvendigvis må modificeres. Der er jo ikke nogen som helst rimelighed i, at man med denne lov skulle indføre et forbud mod, at kvindelige tjenestemænd arbejder indenfor de 4 uger efter nedkomsten. Vi har i 1946 i tjenestemandsløven fået en uhyre fornuftig bestemmelse om barselhvile for kvinder og om deres løn i den tid. Det er nemlig en bestemmelse, som gør det muligt at tage individuelle hensyn, og det ville være mærkeligt, om man nu skulle gribe ind på det punkt.

Med lovforslaget her har ministeren altså stillet forslag om økonomisk hjælp til så at sige alle erhvervsarbejdende kvinder, der har lønnet arbejde, dog bortset fra dem i det huslige arbejde. Tilbage står så de medarbejdende hustruer, husmandskonen, fodermesterkonen, detailhandlerkonen og den hjemmearbejdende hustru; jeg vil henstille til den højtærede socialminister, om ministeren ikke kunne tage den tanke op at undersøge muligheden for også at skaffe disse kvinder en vis adgang til moderskabhjælp, selv om det til at begynde med blev i et meget beskedent omfang.

Hvad angår arbejdstidsbestemmelser for børn og unge, er det selvfølgelig principielt noget helt andet, end når det drejer sig om voksne arbejdere. Såvidt jeg kan se, er der ikke så mange ændringer i bestemmelserne